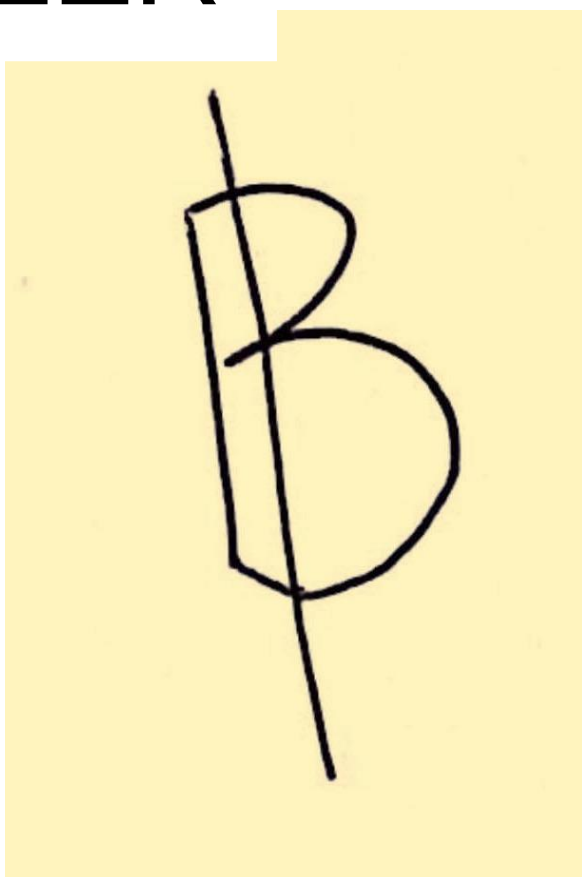

2020/2021

BOJLER

Naši drazí čtenáři,

vy staří (zkušeností a mírou věrnosti, nikoli věkem – jsme přece gymnázium) i vy noví (máme červen, v rukou „nás“ možná drží ještě relativně čerstvý, neopotřebovaný student, který si láme hlavu nad tím, proč se školní časopis proboha jmenuje Bojler, a já mu s trošku škodolibým úsměvem odpovídám: Hošane, takhle se ptají čtenáři už přes patnáct let. Koukni do příslušné rubriky na webu, dozvíš se...).

Těžko říct, jestli jsem někdy psal úvodník Bojleru v takovém rozpoložení jako dnes. Naladěný nejen dobře, nejen s tím cenným a křehkým vnitřním úsměvem, ale tentokrát snad i nějak slavnostněji, vděčněji... Bude to zřejmě tou radostí, že po nejistých dlouhých měsících s všudypřítomným virem (či ještě spíše s všudypřítomnou mediální hysterií na téma virus) můžu dneska psát úvodník časopisu, který se v několika málo dnech skutečně zhmotní, bude z masa a krve (nebo z papíru a inkoustu, no však si rozumíme) a budou ho ohmatávat skutečné živé ruce skutečných havlováckých studentů. Možná i učitelů, když nebudeme škarohlídové. Bojler se nebude šířit virtuálně přes všechny ty zoomy a classroomy (bez urážky), bude se naopak povalovat po stolech, absorbovat zcela reálnou mastnotu dlaní (i kdyby stokrát dezinfikovaných), bude se krčit a trhat. A je úplně fuk, že to všechno se bude dít jen posledních pár dnů před letními prázdninami, tedy za minutu dvanáct, jak se říká.

Naši milí čtenáři a přispěvatelé. Vítejte zpátky. A držme si palce. Hlavní je – jako koneckonců vždycky v takových časech – nepustit si žádný „virus“ do hlavy. Budiž nám k tomu nápomocno i tohle meditativní číslo. Buďte zdraví a mějte krásné léto!

Lukáš Bárta

POEZIE BEZ DIAKRITIKY

Anonym

Usmevy ze vseh stran
tancime a zijeme
Mirne prekrojeni hran
co snad se slusi avsak dal pijeme

Horopisy i provincie
vsechno v tobe vzkveta a zase hnije
A ja se divam na tvare
na Bohy i na lhare

Vsichni ladime do stejných krojů
utikáme a zase vracíme se k sobě
jako stáda a hejna do původních rojů
uvedzeni sami ale spolu ve stejné době

A každý kdo spleta nám životy
a nejen naše ruce
ma příčinu vyznam a pachut nicoty
A jistotu evoluce

Opijeme se a vkročíme do nevědomí
Podívej se znovu na mou krásu
Vždyt tam nás přece nic nebolí
A nad ranem jsme zas opicemi bez ocasu

Jiskry v očích letají vzduchem
a jiskři to i v srdíčkách
Morální přesvědčení septají nám uchem
že stojíme už na špičkách

Ale neznáme bolesti ani hrichy
jen smichy a lasky dnesnich noci
A prekonane ego a jeho odvozené pychy
v te zdolane slastné moci
Jsme totiž opravdoví cvoci

Uveznění v naší neprůstrelné kuzi
v absurdním kabaretním dadaismu
musíme žít s tím že svůj život stejně každý z nás dluží
dvě či později božskému fatalismu.

Z vajec jako utržený
stejně dál smeješ se a nemá ani tucha
Ženat ale nadřzený
Že už dávno miluju nejen tvého ducha

Ten duch je totiž kolektivně vryt do našich srdcí a tvaricek
Cervených od pití alkoholu
Prvních lasek prvních padů prvních chlapců a prvních damicek
Tak pojďme ho probrat u jednoho stolu sami ale spolu...

Dnes totiž preteka pohár lidskosti
Naplněn všemi fenomény Bytí
Vytěsan s malichernou hrdostí
a ještě nicotnějším nápisem:
„Presycení, ale nikdy syti.“

RÁNO S KOHOUTEM

Magdaléna Ostárková, 8.A

Konvice náhle zahvívadla a z hrdla se vyvalil oblak páry. To mě vytrhlo z poklidného snění a vrátilo zpět do místnosti. Voda ještě dobublávala v hrníčku, kde se mísila s čerstvě pomletou kávou. Vstřebávala jsem vůni toho ospalého rána, když v tu chvíli zazvonil telefon. Leknutím jsem škusla rukou a vařící voda skončila namísto v hrníčku, na mé ruce. "Au, sakra," zaklela jsem. "Co po mně zas kdo chce tak brzo?" V první chvíli jsem myslela, že mi kurýr veze balíček. Místo toho se z telefonu ozval Tinčin hlas: "češtinááá!" Bez odpovědi jsem položila telefon, podruhé zaklela a během toho zapínala počítač, abych se na ni připojila s desetiminutovým zpožděním.

Z monitoru hlas zrovna oznamoval téma hodiny, něco o nějakých kohoutech. Já přitom ale myslela na horké kafe, stojící na kuchyňské lince. V zápětí jsem zjistila, že hodina bude o Pavlu Kohoutovi, známém spisovateli. Zaujalo mě, že tento autor začal psaním budovatelských spisů jako zarytý komunista a nakonec skončil zavrhnut režimem v Rakousku bez státního občanství a možnosti vrátit se domů. Nejenže během let začal režim kritizovat, podepsal ale také Chartu 77, což jej dostalo okamžitě na černou listinu. Tato proměna se projevila také v jeho díle. Zatímco v 50. letech psal O čtyřech chlapcích a soudruhu Gottwaldovi v komunisticko-budovatelském duchu, v letech 70. už mu díla vycházela v samizdatu nebo v nakladatelství Sixty-Eight Publishers. Pomalu jsem upíjela z šálku a přemýšlela, jak se takhle může člověk změnit během 20 let. Mi je dvacet let nyní, kde budu za dalších dvacet?

Jeho nejslavnějšímu dílu jsme věnovali druhou půlku hodiny. Jejím příběhem jsem byla doslova zaskočena. Při vyslovení názvu - Katyně, mě vůbec nenapadlo, že se jedná o ženský tvar slova kat. Myslela jsem, že se děj bude věnovat katyňskému masakru. Asi profesní deformace. Určitě jsem nečekala Bradavice pro katy.

V této škole se kati místo našeho normálního dějepisu učí o dějinách mučení. Já jsem si ve chvíli, kdy nám pan profesor deset minut vykládal o technikách a formách mučení, připadala taky jako v jejich hodině. Při popisu natahování na kolo a lámání kostí jsem přemýšlela nad další hodinou, jestli by to náhodou nebylo příjemnější než test ze stereometrie. Když se pan profesor zmínil o nejefektivnější způsobu vytrhávání nehtů, usoudila jsem, že test bude přece jen lepší.

Po hodině jsem nad již studeným šálkem kávy přemýšlela, jak by to asi vypadalo v dnešní době. Šlo by vůbec vyučovat mučící praktiky online? A jak by distančně odmaturovali, když maturita představuje opravdovou popravu člověka? I když v dnešním světě nás lidé dokáží trýznit přes sociální sítě a nepotřebují k tomu žádný speciální výcvik ve škole pro katy. No nic, jdu si udělat další kafe.

DVĚ RÁNO

Marie Linzerová, 8.A

Vleče se vleče i když
dávno je pryč.
Ja volám PŘIJĎ
Nábytek se bortí a zdi křičí
I mé hrdlo jakoby nebylo
I má duše jakoby se vznášela
I má mysl šálí mě zas

Marie Linzerová, 8.A

VAROVNÝ PŘÍBĚH PANA X

Petr Poremski, 8.B

Nákup v hokynářství na rohu ulice, rozhovor s pár přáteli v kavárně, krmení holubů na náměstí, či krásná procházka parkem. Toto jsou aktivity, které drtivě většině lidí nedělají sebemenší problém. Ano, drtivá většina lidí zajde pro chléb do nejbližší Billy, či Tesca a prohodí pár slov na chodbě se sousedem. Ti více aktivní si dokonce zajdou zaběhat do parku. Pro nás zdánlivě banální věci jsou však pro malou skupinu lidí ty největší hrůzy na světě.

K této minoritě patřil i pan „X“. (Z důvodu zachování anonymity zde radši tohoto pána ve středních letech nebudeme jmenovat). Pan X, ještě jako chlapec X, vyrůstal ve zcela normální rodině. Byl synem matky „Y“ a otce „Z“. Matka, učitelka tělem i duší, a otec, velké zvíře na MŠMT, drželi nad chlapcem X dosti pevnou ruku. Jejich výchova spočívala v celkem přehnaných trestech. Avšak nebyly to tresty fyzické, jak by si někteří z Vás mohli myslet. Za jakýkoliv prohřešek, a že jich tedy bylo, neboť chlapec X byl docela velké číslo, obdržel hoch, či později teenager X trest v podobě domácího vězení. Po propadnutí ze ZSV v druhém ročníku SŠ si dokonce naše velké číslo X vysloužilo celoprázdnového „zaracha“, tedy jinak nazvaný zákaz vycházení.

Zprvu připadal chlapci celodenní pobyt v jejich domě na ulici SNP zcela nesnesitelný. Avšak po X týdnech mu jejich dům začal připadat jako bezpečné útočiště, jako jeho vlastní svět, ve kterém je on – X – vládcem. Vládcem malého království o dvou patrech, sedmi pokojích, třech chodbách, jedné velkých schodech a dvou koupelnách se dvěma zařízeními WC. U chlapce se ke konci prázdnin začala vyvíjet psychická porucha. X se začal bát vycházet ven. Vnější svět, který viděl na nejmenovaných webových stránkách TN.cz, mu začal připadat nebezpečný, krutý, plný vrahů, násilníků, bezdomovců a lidí závislých na omamných látkách, jimž zlata dražší bývá LSD. Doteď si barvitě vybavuje, jak v TV viděl v jednom africkém městě vybuchovat TNT nastražené jednotkami ISIS, a to na něm zanechalo nezměrné následky. Proč by měl někam chodit, když vše potřebné a vše, na čem mu záleží, má doma?

Rodiče nejdříve jeho strachu z vycházení nepřikládali velkou váhu, avšak po čase si závažnost jeho nemoci začali uvědomovat. Chtěli s ním jet do nemocnice, oba „medicínsky neznalí“, chtěli již dospívajícího chlapce poslat alespoň na rentgen nebo EKG, on však odmítl. Odmítal a odmítal, až to jednou dospělo tak daleko, že již dospělý X dospěl k závěru, že nikam chodit nebude! Z domu nevycházel, nezašel ani na roh ulice SNP, ani třeba do KFC. A ani se nešel projet v rodinném BMW.

Jednoho dne se to však stalo. Přesněji tedy jedenatřicátého prosince ve třináct hodin a devětapadesát minut SEČ. Pan X viděl, jako vždy, za okny novoroční ohňostroje, a najednou mu to nedalo. Vstal z křesla, vzal si na sebe kabát velikosti XXL, jenž byl mimochodem X let nenošený, a rozhodl se vyjít plnou parou vpřed ke vchodovým dveřím. Byl večer a pan X vyšel před dům. Chvilu váhal, pak si odchod rozmyslel a vrátil se domů.

AGORAFOBIE neboli strach z otevřených, či lidmi přeplněných prostor je v dnešní době stále se rozvíjející problém. Lidé s touto poruchou mají v pětadevadesáti procentech případů panické záchvaty úzkosti. Pečujte proto o své psychické zdraví a pozvěte kamaráda do již zmiňovaného KFC, nebo si zajděte na kafe, či do nějakého kina v nejbližším OC.

Adéla Malíková, 8.A

HAIKU O HVĚZDÁCH

Aneta Venhudová, 8.A

Je tolik věcí
co mám v hlavě schované
co chtěla jsem říct.

Všichni se těší
až žít zase začneme.
Ne, já ale ne.

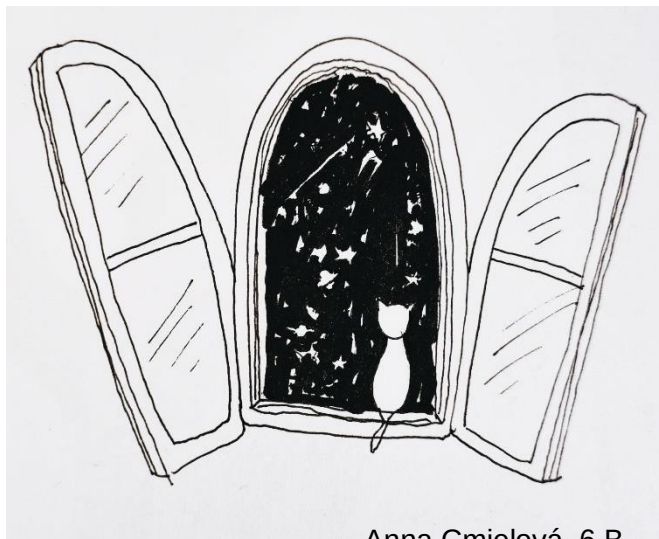
Víš, ten rok co byl
kdy chtěli jsme všichni ven
jako by nebyl.

A přes to všechno
když sluníčko konečně
vysvitlo v létě,
Nechtělo se mi
snad nikdy víc zavřít se
samotná v bytě.

Nechodit už ven
jen potichu sledovat
noc, když skončí den.

Zkusils to někdy?
Všechno utichne a ty
máš čas na hvězdy

Ať už jsou v nebi
nebo skryté hlouběji
kde vidíš jen ty.

Anna Cmielová, 6.B

CO SI OD NESU Z MATURITNÍHO ROČNÍKU ANEB POSTMODERNA JAKO ŽIVOTNÍ PŘÍSTUP

Anonymní

Maturitní ročník. Dvě slova, která se zdála být v nedohlednu, i nás po osmi letech dohnala. Pomineme-li vědomosti, které vzorně předneseme před komisí a s kterými vykročíme vstříc zvoleným vysokoškolským oborům, co dalšího si z něj vezmeme? Které probrané téma nás oslovilo natolik, že už na něj nezapomeneme? Na tyto otázky bude platit známé - sto lidí sto chutí, respektive sto názorů. I s tímto vědomím se Vám zde pokusím nastínit ten můj.

Náš maturitní ročník 2020 – 2021 nejen nám maturantům ukázal relativitu okolního světa v celé její kráse. Nyní je třeba si uvědomit, že právě relativizace tvoří jeden z hlavních pilířů postmoderní literatury. Ukázkový postmodernista ve svých knihách uvede čtenáře do situací, kde to, co se zdá neotřesitelné, evidentní, se nemusí takto jevit každému nebo za všech okolností. Postavy v těchto dílech demonstrují, tak jako vše co momentálně vidíme a zažíváme, že existuje nespočet různých pohledů na tytéž problémy, zážitky, zkušenosti... Vidíme v jejich jednání přístup ke světu, jenž nemusí být náš vlastní, ale copak není na každém něco pravdy? Neobsahuje střípek pochopení, který nám mohl uniknout?

Knihy nahlíží do oblastí zdánlivě nespojitelných, všechny však mají v příběhu své místo. Tato pestrost láká osoby zvědavé a není zdaleka tím jediným, co se zde dá nazvat pestrým. Škála použitých jazykových prostředků bývá nepřeborná, stejně tak množství „vysokých“ i „nízkých“ žánrů v jednom díle. Postmodernisté si uvědomili, že pro kvalitní text nepotřebují hledat nový způsob tvorby, postačí najít si svou cestu mezi již objevenými, řídit se tím co je upoutalo. Dle mého názoru, se tento přístup nemusí aplikovat pouze na umění. Proč by se tímto způsobem nedalo nahlížet i na svět reálný? Neuzavírat se a nezavrhovat odlišné styly života, zabývat se všemožnými věcmi, které nás zaujmou, bez ohledu na to jak vzdálené se mohou zdát? Tato myšlenka je jedním z hlavních důvodů, proč mě osobně tolik oslovilo právě toto téma.

Závěrem se nejspíš sluší říci na čem stavím svou představu o postmoderní tvorbě. Patrně nejslavnější dílo Umberta Eca, román *Jméno růže*, upoutá detektivní zápletkou, ale zároveň nabízí historicky věrný pohled do života řeholníků v Itálii na přelomu středověku a renesance. Postavy se často odkazují na Bibli a náboženské texty, autor neváhá užít latinských citací. Dále se blíže věnuje kupříkladu botanice, práci se sklem, novým vynálezům či vznikajícím odnožím církve. Navzdory množství faktů je kniha strhující a rozhodně nepatří mezi ty, které Vám po přečtení rychle zmizí z paměti. Vůbec první román Milana Kundery – *Žert* překvapí už svou kompozicí. Jedná se o typ paralelní, kdy autor nechává čtenáře nahlížet na příběh očima více postav, čímž zákonitě vyvolává napětí. Postavy navíc představují příklady specifických přístupů k životu a také čtenáře seznamují s rozličnými náměty například vývojem komunistické ideologie v naší zemi, historií české folklorní hudby nebo křesťanským viděním světa. Celkově se jedná o nádhernou ukázkou relativizace.

CHVILKA PRO HAVÍŘE

Anonymní

V plicích prázdnó, ruce z kamene
hledím dolů do štoly, štoly temné.
Den ode dne nerozeznám
v noci bdím a brzy vstávám.
Kopu, kopu pro almužnu
nemám volno, již nemůžu.
Špínu z rukou nesmyji, to můj osud.
Až kopat budu naposled, až poslední dopiji sud,
uteč synku, uteč daleko, to jediná pravda.
Však na mne nezapomeň a na hrůzy, jež skýtá šachta.
V plicích prázdnó, ruce z kamene
hleděl jsem dolů do štoly, štoly temné.

Anna Cmielová, 6.B

POSLEDNÍ SLAVNOST

Marie Linzerová, 8.A

Nechci nikdy zapomenout na nic, co by znamenalo, že začnu ztrácet povědomí sama o sobě. Nabízí se mi samozřejmě více možností, z kterých si můžu vybrat. Každá má něco do sebe, ale já mám o vítězi jasno. Abych byla přítomná a zvládla být sama se sebou, musím být sama sebou. Nehledě na místo, kde jsem, na dobu, v kterou jsem a na společnost, v které jsem. Všechny tyto okolnosti ovlivňují jak uvažuji a jednám. Všechno je v pořádku, dokud mě neomezují a nemění.

K myšlence mě přivedly především hry od Václava Havla. Přesněji to, jak postavy z nich fungovaly a žily. Jak vůbec tak dokázaly žít? Vždyť vidím jen neskutečně děsivou podobu lidí. Jako by si lidé přestávali uvědomovat sami sebe. Jako by je přestalo zajímat a bavit být sami se sebou. Radši se nechají pohltit kolosem pravidel, možná v důsledku nemá smysl a význam, ale díky němu mají co na práci a podle čeho postupovat. Nemusí se strachovat o nic jiného. Nemusí řešit co budou říkat. Nemusí se vypořádávat s nejistotou ani s obavou ze zítřka. Stačí se řídit normami, používat fráze, které všechny uspokojí a je hotovo. Snadné, ale za jakou cenu?

V momentě, kdy se vám podaří vypnout mozek, mohou znít fráze jako "bez topůrka ani věrtel nezakopeš!" snesitelně, možná dokonce zajímavě. Ale nevěřím (hlavně doufám!), že i při tom nejslabším vědomí všem bytostem trhají uši. Pokud to s někým nehne, je zle. Je konec. Taková osoba již odevzdala právo na sebe sama. Běhá mi z toho mráz po zádech, co Vám?

Chci přemýšlet nad vším možným. Chci se ujišťovat a pochybovat. Chci dělat chyby a zkoušet možné i nemožné. Chci riskovat a splést se. Chci objevit sebe samu a nikdy se nepustit. Chci naprosto selhat. Chci se proklínat. Chci se smířit. Chci toužit. Chci vědět, že chci.

Tak na to snad nezapomenu..

MÍLA

Magdaléna Ostárková, 8.A

Inspirováno povídkou Jistota od Karla Pecky, která je přepsána do jiného úhlu pohledu. Situace, místo i čas zůstávají nezměněny.

Stoupal jsem nahoru po žebříku. Našlapoval jsem opatrně, na jednu laťku po druhé. Radek s Dědkem šplhali rychle, na to, co měli za sebou až překvapivě obratně. Slyšel jsem, jak dýchali, hluboce a nahlas. Ani se nedivím, plíce, tak zamořené tím odporným černým svinstvem, nefungovaly tak jako dřív. I já jsem měl problém popadnout dech, nevím, zda to bylo namáhavou cestou vzhůru nebo strachem z toho, co mělo přijít. Srdce mi bušilo prudce, div se nerozskočilo. Cítil jsem, jak mi na spáncích tepou žíly. Krev, jenž se mi rozlévala po těle, se najednou zdála být horká, žhnula jako žhavá láva, jako magma proudící pod zemským povrchem. Přál jsem si, aby mě ten žár sežehnul dřív než provedu tu strašnou věc.

Stále jsem stoupal vzhůru, myšlenky přicházely a odcházely. Nebyl jsem se schopen soustředit. V hlavě jsem vymýšlel všechny možné nejhroznější scénáře. Lezl jsem a připadalo mi to jako věčnost. Už by tady přece měli být. Jaktože ještě nejdou? Třeba to nestihnou včas a oni budou volní. Volní! To slovo znělo tak abstraktně, téměř až exoticky. Pohlédl jsem vzhůru a spatřil to nebe, na kterém se třpytily hvězdy. Ten nádherný výhled mi hatila akorát černá studená ocel svařená k sobě, tvořící malá okénka, skrze které bylo možné pohlédnout alespoň na kousek svobody. Však už to nebude tak dlouho trvat a okusím ji znova a celou, aniž by mi cokoli kazilo výhled. Jen tohle musím dokončit. Už není cesty zpět.

Žebřík se zdál nekonečný. Byl jsem vysílený, ruce mě neskutečně bolely a nohy jsem skoro necítil. Byla temná noc, raději bych byl v teple postele, ale to už nebude dlouho trvat. Zbývalo mi pár příček k dalšímu odpočívadlu, když v tom mi noha klopýtla a já už se viděl rozplácnutý dole na zemi. To mě vytrhlo z mého rozjímání a dopravilo zpět do kruté reality. Jen tak tak jsem se zachytil a chvíli trvalo, než jsem popadl dech. Lezl jsem teď rychleji, chtěl jsem být už nahoře. Když jsem strčil hlavu do otvoru, uviděl jsem Dědku s Radkem. O něčem si povídali. Mé čelo a zátylek orosil pot při pohledu na ně a na nebe uvězněné za mříží nad nimi. Nechtěl jsem na to myslet. "Už je konec?" prohodil jsem snažíce se zahnat pochyby a výčitky. "Jestli ne, tak.."

"Neřvi," skočil mi Dědek do řeči. „A polez nahoru. Musíme odtrhnout poslední žebřík a vylézt po něm.“

Podíval jsem se vzhůru a skutečně, poslední žebřík tam nebyl. Chybělo tak málo, poslední žebřík. Stačilo by pár minut a oni by byli volní. Ta myšlenka mě naplnila jako světlo. Nebyla by to přece moje vina, já svůj úkol splnil, to oni by přišli pozdě. Já přece nemohl nic dělat.

Teď je šance. Rychle jsem chtěl udělat poslední krok, prudce vytáhnout žebřík a konečně odbouchnout ten mrazivý kov, jenž měl za rukojmí nebe se všemi jeho hvězdami. Byla to poslední možnost jak si zachránit nejen svou duši. Než jsem ale stačil udělat poslední krok, abych se dostal na úroveň odpočívadla, nebe nade mnou se rozzářilo tak, jako jsem si představoval den Apokalypsy. Boží světlo dopadalo na mé tělo, jakoby na celém světě našlo toho největšího z hříšníků, pronikalo celým mým bytím až k mé malé černé duši. Připadal jsem si tak nicotný, všechna naděje v okamžiku zmizela. Nyní přišel ten jediný spravedlivý soud.

Náhle se tam shora ozval hlas: „Zůstaňte tam, kde jste! Jak se hnete, zahájíme palbu.“

"Tak, a je to tady," pomyslel jsem si. To rozhodně nebyl Boží hlas.

Věděl jsem, co přijde. Okamžitě jsem se začal spouštět dolů, co nejrychleji to šlo. Chyběl už jen kousek, když v tom zaburácel samopal. Přitiskli jsme se s Dědkem ke kameni, co nejbliž to šlo. Kulky nás těsně mijely, stačilo pár centimetrů. Mé tělo se naplnilo strachem a úzkostí.

Dýchal jsem rychle, až příliš a stejně se mi nedostávalo kyslíku. Ruce se mi roztráslly a nohy se mi mohly každou chvílí podlomit. A bylo by po všem. Skácel bych se do otvoru a pokud by mě dřív nezasáhly kulky, rozbilo by se mé tělo o zem. A vše by bylo zbytečné. Zachvátila mě panika. Hned, jak zvuk projektilů utichl, vrhl jsem se k žebříku a chtěl se rychle dostat dolů, než se jedna kulka dostane dostatečně blízko a zasáhne mě. „Počkej, stůj!“ zašeptal Dědek. „Tady nás nemůžou zasáhnout. Musíme zjistit, co je s ním.“

Ani jsem si nevšiml, že s námi Radek nebyl. Musel zůstat nahoře a nebo neměl takové štěstí jako my. Ale to stejně bylo jedno, teď už všechno bylo jedno. Musel jsem se co nejrychleji dostat dolů. Jestli Radka dostali a on tam leží, nezáleží, jestli se k němu dostaneme. Dříve nás stejně zastřelí.

„Co je mi do něj, přece se nenechám zabít. Lezu dolů,“ vypadlo ze mě najednou.

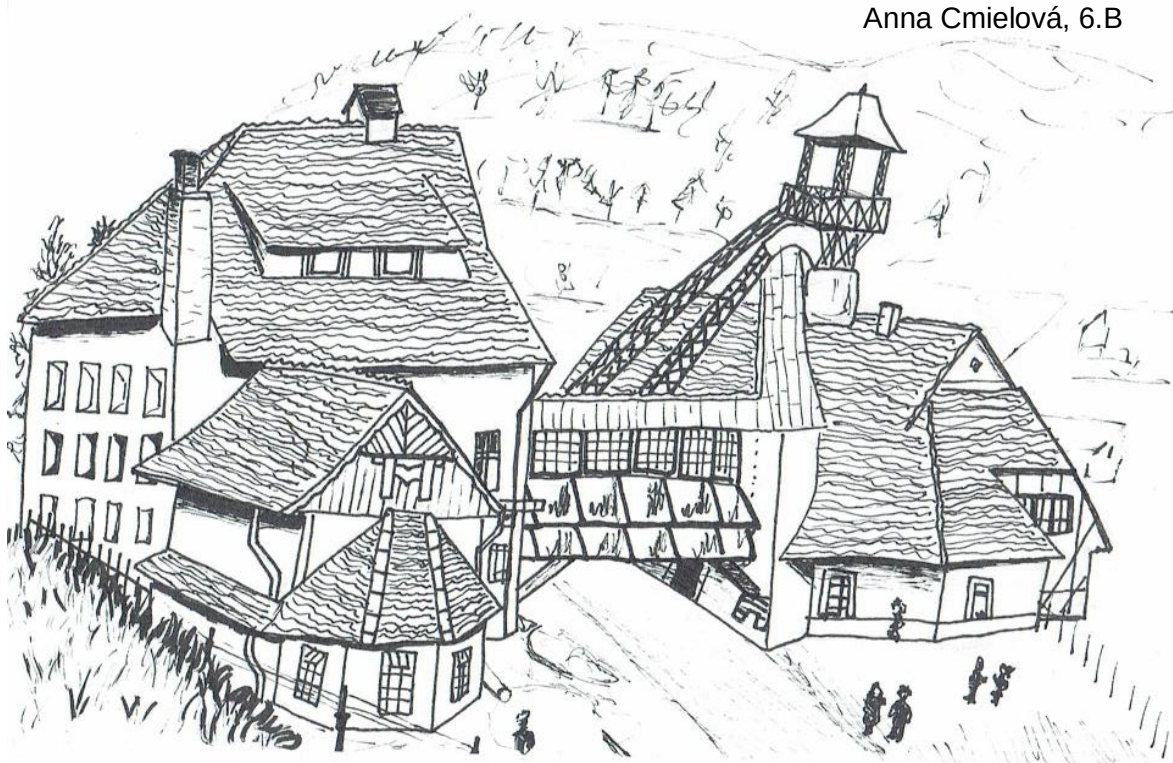
„Ty srabe! Jestli se hneš, přerazím tě jako hada.“ okřikl mě Dědek.

Ta slova mnou pronikla jako šípy a naprosto mě uzemnila. Přece mě teď nebude nutit, abych pro něj lezl, asi se úplně zbláznil. Vždyť slyšel ty kulky kolem, je to nebezpečné. Měli bychom sešplhat dolů do bezpečí. Přece se tady nenechá zastřelit jen tak. Chtěl jsem ho přemluvit, aby se mnou slezl dolů, bylo by to jen pro všechny lepší. Toho Radka jsem moc neznal, ale Dědka jsem si vážil, nechtěl jsem o něj přijít. Bylo to moc nebezpečné. Než jsem však stihl cokoli říct, vlezl už Dědek na žebřík a rukou na mě výhružně pokynul: „Počkáš tady“.

On chtěl opravdu jít pro něj. Určitě už byl mrtvý, co tam bude dělat? V hlavě mi pořád zněly ozvěny kulek, žaludek jsem měl z toho třikrát převrácený. Hrdlo se mi svíralo téměř v křeč, nemohl jsem polknout, měl jsem pocit, že už se nikdy nebudu schopný zhluboka nadechnout. Neodvážil jsem se udělat jediný krok. Byl jsem stále přitisknutý ke stěně. Byl jsem k ní přilepený strachem a z hrozné představy, co mělo přijít. Ale tady dole to bylo bezpečné, jen neudělat žádné unáhlené pohyby. Hlavně nešplhat nahoru, vstříc kulkám.

„Kam chceš jít? Neblázni, Dědku.“ hlesl jsem skoro neslyšně, protože se mi nedostávalo dechu.

Anna Cmielová, 6.B

„Drž hubu. Říkám ti, abys držel hubu a počkal tady.“ okřikl mě Dědek a pak se vydal vstříc reflektoru nad mříží, do náručí strašlivých kulek, které jej mohly kdykoli zasáhnout. Stál jsem jak přibitý k zemi očekávající další smršť kovových démonů jako deště při letní bouři. Před ním se neschováte, jako teď od toho nebylo úniku. Čekal jsem jen na ten zvuk a v zápětí obraz Dědkova těla padajícího nekontrolovatelně k zemi.

Nevím, jak dlouho uběhlo, ale připadalo mi to jako věčnost. Jako nejdelší a nejtišší věčnost vleknoucí se touto temnou nocí, byl slyšet pouze vítr stoupající do komína, jak tiše hvízdal. Ten zvuk byl jako bič tělu mým uším. Nesnesl bych jej déle, chtěl jsem utíkat daleko odsud. Co nejdál, kde by mě nemohli najít jako tenkrát v tom lese. Překročil bych hranici, onu neviditelnou čaru na zemi, jenž mnoha z nám předurčila nejkrutější osud. Kdybych tam mohl být znovu, utíkal bych rychleji, bez klopýtnutí. Nezahlédli by mě, byl bych rychlý jako světlo a tichý jako vítr. Nezačali by po mě střílet, strachem bych nezakopl a oni by mě nikdy nechytli. Díky tomu zakopnutí jsem na tomto strašném místě, kvůli tomu zakopnutí teď žiju. Byla to tedy smůla nebo neskutečné štěstí, co mě v tom lese potkalo? Co je tohle za život, když z člověka udělají zrůdu, vážícího si víc svého života než života svého bližního. Co jsou to za dny, naplněné pouze snahou přežít a zachránit si svůj krk, vykonávat v dole co nejlepší práci, i když tady žádná z nich nebyla skvělá, a přesto vědět, že tu horší někdo vykonávat stejně musí. To není život, to je pomalé, trýznivé, mučivé, odporné umírání, horší než co by jedna kulka mohla kdy vykonat.

Náhle jsem uslyšel zvuk, blížící se ke mně. Zachvátila mě neskutečná bázeň, kdybych mohl, prošel bych skálou nebo bych se stal neviditelným. Slyšel jsem to, blížilo se to, jen jsem čekal, až uslyším ten zvuk a pak už nikdy nic. Zavřel jsem oči a jen jsem čekal, až to přijde. Srdce v krku, dech ten tam. A pak se ze záře reflektoru vynořila Dědkova hlava, spěchající dolů po žebříku a za ním hned Radek, celý a bez jediného šrámu. Byl jsem překvapen, nebyl mrtev. Rychle jsem vlezl na žebřík a následoval je dolů. Moc jsem toho neviděl, snažil jsem se s nimi držet krok, ale světlo lampy se ke mně nedostávalo a bál jsem se, že klopýtnu. Lezl jsem pomaleji než ostatní, když v tom náhle přestali a já je dostihl. Najednou se v komíně objevilo více světla a dole se ozvaly hlasy.

„Jsme vyřízený,“ řekl Dědek. „Tohle nevypadá moc dobře, hoši.“

„Tak pojdte, pojdte!“ ozvalo se zdola. „Nebo si tam pro vás máme dojít?“

Ihned jsme začali stoupat po žebříku zpátky nahoru a schovali se v jednom z odpočívadel. Snažili jsme se být tišší, jak jen to šlo, ale to bylo jedno, stejně o nás věděli. Už dávno o nás věděli, jen jsem si říkal, co jim tak trvalo. Třeba na nás zapomněli. Teď mi bylo vše jasné.

Chvilí jsme jen tak seděli, beze slov, zadumaní ve svých vlastních myšlenkách. Pak Dědek hlesl, jako by si mumlal myšlenky pro sebe, jako by je potřeboval slyšet nahlas, aby se staly více skutečnými: „Někdo nás shodil.“

To ne, to bych nikdy neudělal. Přece nejsem práškač. Jeho hlas zněl sice tiše, ale o to více naléhavě, nechápavě.

„Co budeme dělat?“ řekl Radek s beznadějným výrazem ve tváři.

Vím, co budeme dělat. Slezeme dolů a půjdeme zpátky do cel, tak jako každou noc. Co bychom teď dělali?

Než jsem ale stačil cokoli říct, křikl na nás muž dole: „Pojďte dolů, než ztratíme trpělivost, budete toho litovat, až si pro vás přijdeme.“

Jeho slova zněla výhružně, naléhavě. Chtěl jsem se zvednout a udělat, co nám přikázal, když v tom se najednou Dědek zvedl, popadl nejbližší kámen a vší silou s ním mrsknul do díry určené žebříku slovy: „Jen to zkuste, svině.“ Kámen padal, párkrát zacinkal o železné příčky žebříku, narazil do dřeva, a s hlučným žuchnutím dopadl až na zem. Člověk na žebříku se mu tak tak vyhnul a hned jak dopadl, obrátil se k nám a začal po nás zuřivě střílet ze samopalu.

Zase tady byly rány, které jsem jen před malou chvílí namáhavě vyčlenil z mysli. Teď se zdály být ostřejší ještě více skutečné než předtím. Znovu se mi zúžila trubice, v níž měl proudit kyslík zajišťující mé životní funkce. Neslyšel jsem vlastní myšlenky, jen se mi před očima míhal celý můj osamělý a nicotný život. Trhal jsem sebou, jako by mnou kulky pronikaly skrz na skrz. Ruce i nohy se mi třásly, srdce poskočilo a žaludek se svíral v hrozné křeči.

Když to všechno utichlo, chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval, stejně jako všem zúčastněným.

„Teď jsi tomu dal,“ vydechl jsem nakonec. „Mohli jsme slézt, nic by nám neudělali. Ale teď...“

„Teď jako předtím,“ řekl Dědek. „Viděls, co bylo nahoře. Nejradši by nás viděli studený. Jak nás dostanou, je konec.“

Ne, to určitě ne. Tomu jsem nevěřil, to přece nemůžou udělat. Vždyť přece říkali...

„Co chceš ale dělat?“ přerušil jsem svoje myšlenky, pozorující Dědka, jak se natahuje k dalšímu kameni.

„Kamení je tady dost,“ ušklíbl se Dědek. „Dolů nepolezu, na to se mám ještě moc rád.“

„Donekonečna tady nevydržíš. To není východisko.“

„Podle mne totiž není žádný východisko.“

Ale přece je! Jen ať sleze dolů, přestane vrhat ty šutry než někoho zabije.

„V šachtě to neudělají. V šachtě to přece nemůžou udělat.“ snažil jsem se ho přesvědčit. A možná i sám sebe, i když se o to už snažil ten důstojník tehdy, a já mu tenkrát uvěřil. Ale teď ve mě Dědek zasel semínko pochyb, co když to, co jsem udělal, znamená katastrofu pro Dědka i Radka. Opravdu udělají, co si Dědek myslí? Ale vždyť mě ujišťovali, že když to udělám, nikomu se nic nestane!

„Ne? A proč myslíš, že ne? Někdo nás položil, věděli tedy, že jdeme. Kdyby chtěli, mohli nás lapnout hned u prvního katru. Pro ně je to teď už jen hon na zajíce. A můžou udělat všechno, to je jasný.“

Cítil jsem, jak ze mě prchá poslední zbytek života. Dědkova slova mě zasáhla, jako kulka, která mě předtím minula. Co když má pravdu, Dědek by mi přece nikdy nelhal. Ale já mu ano a teď je pozdě se ke všemu přiznat.

„Já přece jen myslím, že by se dalo slézt,“ zachrptěl jsem. „Slézt dolů a vzdát se,“ snažice se přesvědčit více sám sebe než ostatní.

„Tady nemůžeme vydržet,“ dodal Radek, který do té doby seděl nehnutě s výrazem čirého zoufalství ve tváři. „Vzduch tady letí nahoru jako hrom. Stačilo by dole rozdělat ohýnek.“ To mě ani ve snu nenapadlo, to by neudělali! Vždyť by nás tu usmažili za živa, MĚ by upekli jako pečené kuře. Na to nemůžou mít žaludek ani oni.

„Třeba je to nenapadne,“ řekl Dědek opatrně, jako by svým slovům ani nevěřil.

To ne, to nesmí! Když nepůjdou oni, musím jít já! Uvidí, že se mi nic nestane a budou mě následovat. Pak nás odvedou do cel a já půjdu konečně spát.

„Jdu dolů. Nedá se nic dělat. Pojd, Dědku,“ snažil jsem se ho přesvědčit.

„Já nejdu. Za žádnou cenu,“ řekl Dědek. „Nechod nikam, chlapče.“

„Zastřelí tě,“ řekl Radek.

„Ale ne. Tak hoši, tu lampu vám tady nechám,“ aby viděli na cestu a mohli se hned vydat za mnou. Ale taky jsem se bál, aby mi nepřekážela při slézání, nechtěl jsem, aby se zachytila a já kvůli ní letěl.

„Ty, Mílo,“ řekl náhle Radek. „Je to směla, víš.“

„No jo. Nedá se nic dělat. Ty za to přece nemůžeš, že to takhle dopadlo.“

Nemůže, to JÁ za to můžu! Sklopil jsem zrak, nemohl jsem se na ně podívat a říct jim to.

„Je to ale směla. Dávej pozor.“

„To víš. Tak nazdar, hoši,“ řekl jsem a co nejrychleji začal sestupovat, opatrně, příčku po příčce.

„Nazdar, chlapče,“ řekl Dědek. „Radši bys měl zůstat.“

Nic jsem neviděl, zeshora mě sice oslepoval reflektor a zdola svítila lampa, já měl před očima ale černo. Stejně jako byla moje duše.

„Slézám,“ křičel jsem, aby si nemysleli, že jsem zase nějaký padající balvan, kdybych náhodou uklouznul a nezačali do mě pálit horký kov na oplátku.

Když jsem sestoupil, stáli tam nastoupení vojáci, ale na povel majora zbraně složili a když na mě kývnul, nechali mě projít. Z toho pohledu jsem se celý třásl, proč je jich tam tolik, v řadě a se zbraněmi? Určitě je to jen pro efekt, aby z nich šel strach a my se o nic nepokusili.

„Dobře provedený úkol, na, tu máš za odměnu,“ řekl major a vytáhl z krabičky cigaretu a podal mi ji. Vzal jsem ji, vložil do úst a on mi ji zapálil.

„A co ti ostatní?“ zeptal se naléhavě.

„Určitě už slézají,“ řekl jsem jim, že se nemají čeho bát. Vezmete nás teď do cel?“ opáčil jsem.

„Chvilí strpení, hned budeš zpátky a zítra si tě zavolám k sobě a dám ti, co jsem slíbil. Tak dobře můj příkaz již dlouho nikdo neprovedl.“ S těmi slovy mě poplácal po rameni. Bylo to jen letmé dotknutí, ale já cítil, jak se mi jeho ruka zarývá do zad. Jako tenkrát obušek při výslechu, který jsem ztěží přežil. Ale už za chvíli budu venku. Zkrátí mi trest a budu venku. Svobodný jako dřív.

Nesnesl jsem víc dotek jeho ruky, vyvlékl jsem se a opřel o zeď. Jako by mi tím dotekem vyrazil dech. Musel jsem se opřít, abych se nezklátíl k zemi nebo neudělal něco strašného. Byl jsem mu přece tak blízko, stačilo tak málo! A v ruce s cigaretou se toho dalo vymyslet.

Náhle jsem uslyšel ohlášení, že oba slézají dolů. Tak přece dostali rozum! Nejprve jsem zahlédl Radka a hned za ním lezl Dědek. Už byli skoro na zemi, chtěl jsem jim ukázat, aby šli za mnou, že už je všechno v pořádku. Ale než jsem stačil cokoli říci, ozvaly se střely a ze samopalů začal stoupat prach. V tak malém prostoru bylo vše slyšet stonásobně více, než tam venku. Ušní bubínky mi div nepraskly a hlava se nerozskočila. Radek se skácel k zemi a vedle něj krátce na to dopadl i Dědek. Nemohl jsem tomu uvěřit, jak to mohli udělat!

Chtěl jsem křičet, chtěl jsem všechny rozervat na kusy, chtěl jsem jim vytrhnout pušky z rukou, ale už bylo pozdě. Teď už bylo příliš pozdě. A než jsem stačil cokoli udělat, otočil se na mě major, vytáhl svou příruční zbraň a já jen viděl záblesk z jeho hlavně a pak už nikdy nic.

Anna Cmielová, 6.B

DIVADLO O NIČEM? NE, ABSURDNÍ DRAMA.

Anonym

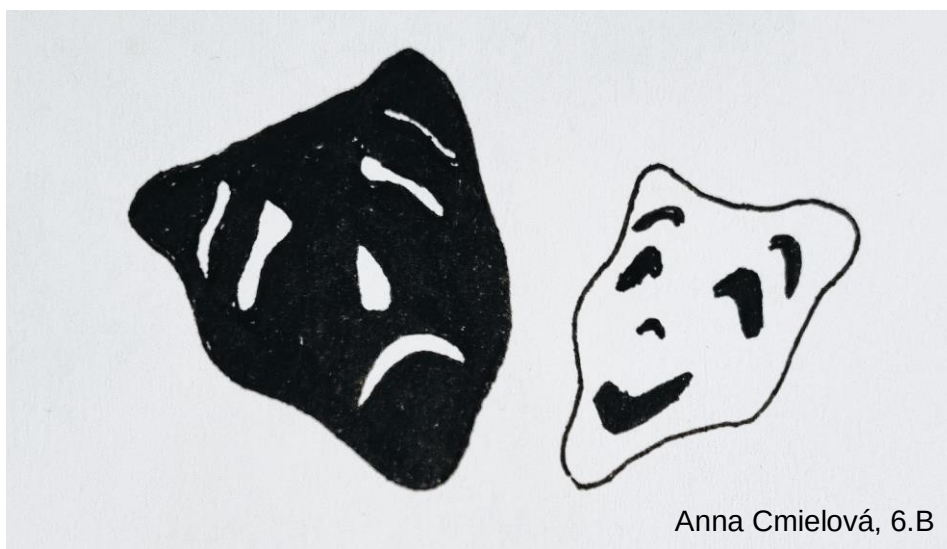
Kdo by neměl rád divadlo? Mnoho z nás do něj pravidelně chodí načerpat řádnou dávku kultury. V divadlech se ale často hrají i dramata, která jsou veřejností nepochopena. Absurdního dramatu se to týká skoro vždy.

Myslím si, že každý člověk, který kdy viděl absurdní drama, v něm viděl něco groteskního a hodného smíchu. Postavám se v něm často stávají špatné věci, mají obvykle smůlu. Být v jejich kůži, rozhodně bychom se našemu neštěstí nesmáli, jde o vážnou věc. Dle mého mínění si ovšem lidé potřebují i někdy odpočinout od okolního světa, ze kterého na ně číhá spousta stresu, špatných situací i smůly a odreagovat se tím, že se zasmějí neštěstí cizích lidí. Koneckonců, je to přeci lidské.

Dialogy postav jsou často nudné, o ničem, či vůbec nedávají smysl. Není proč ani o čem mluvit, ale i tak se postavy snaží vést konverzaci. V krajních případech herci napodobují zvířata. Diváci takovéto projevy nevnímají vůbec dobře. Dle mého názoru si pak mylně myslí, že i samotná hra je o ničem. Ovšem opak je pravdou. V malých, krátkých rozhovorech či okamžicích se skrývá celá zpráva a poselství autora.

V absurdních dramatech také chybí základní prvky každého divadla. Nejčastěji chybí kolize. Divák se velmi rychle zorientuje v ději, čase i prostoru hry, ale dále již děj nikam moc nepokračuje. Dle mého názoru je to ale dobrá změna oproti konvenčním dramatům, protože divák neví, co čekat a je napjatý až do poslední minuty. Každou chvíli do děje skáčou různé nedůležitosti, dozvídáme se nové informace, ale nikdy ne něco, co by posunulo děj blíže ke kolizi či krizi.

Podle mého mínění je absurdní drama velmi kvalitním literárním žánrem a důležitou součástí divadla. Vyvíjí se ani ne sto let a za tu dobu se mu dostalo velkého rozmachu a uznání. Náročný divák se po jeho zhlédnutí zamyslí nad jeho hlubším významem, ten nenáročný či literárně nepoznamenaný se u něj uvolní a baví.

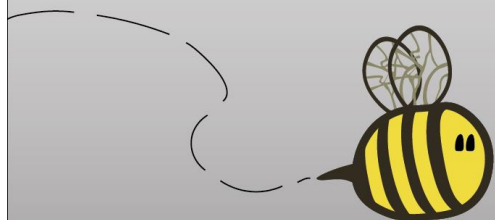

Anna Cmielová, 6.B

VTIP LIDOVÉ TVORBY

Martin Cmiel, 8.A

Víte, čím si v noci
svítí včely?

... VČELOVKOU

ilustrace Martin Cmiel, vtip lidové tvorby

JAK ELÁFI KE GORUNĚ PŘIŠEL

Božena Lednická, 2. B

Před dávnými dobami, bude tomu již tři tisíce let, vládl za nespočítatelně horami, řekami a moři v daleké Fabrice na ostrově Bambibar moudrý a mocný vládce Taklama. Jeho vláda se pomalu blížila ke konci a bylo na čase vyhlásit nové volby. Nový panovník byl volen místním volebním systémem, který byl považován za jeden z nepodivnějších vůbec. Každý budoucí vládce, nazývaný grál, se musel na konci své čtyřleté volební kampaně veřejně zesměšnit a očekávat reakci občanů. Pokud byla přívětivá, mohl kampaň, při které si konkurenti házeli doslova klády pod chodidla, kopyta, tlapy a pařáty, úspěšně ukončit.

Ano, je možné, že vám připadá nepředstavitelné, že by do kampaně nastoupila zvířata. Možná v jiných zemích, ale Bambibařané měli schopnost, kterou žádný jiný národ neovládal. Po narození totiž neprováděli obřizku, křest, ani jiné pro ně neznámé, a tudíž zanedbatelné obřady. Jakmile se narodili, přišel nejstarší Bambibařan neboli rituálec a provedl slavnostní obřad, při němž z novorozeňátka udělal malého animála.

Animál, jak jste zajisté uhodli, je člověk se schopností přeměňovat se na zvířata. Ať už jde o ta nejmenší, jako je malý otravný hmyz, nebo třeba o plejtváky. Ale nemyslete si, že by jeden animál mohl střídat své proměny jako ponožky, to rozhodně ne. V jaké zvíře se transformuje, určoval jakýsi zvěrokruh. Tento rozřazovací systém nesl název Aniculum.

Aniculum určovalo schopnost proměny dle dní v roce. Jelikož byl bambibarský kalendář na svou dobu velmi pokročilý, bylo v něm místo na všechna zvířata, která byla ve vědomosti místních obyvatel obsažena. Tehdejší rok měl něco málo přes šest set dní, a proto se není čemu divit, že mnoho uchazečů o post grále během čtyřleté kampaně zahynulo.

Nicméně, přesuňme se již k hlavnímu hrdinovi našeho příběhu. Jedná se o takzvaného haudanimála, což je osoba, při jejímž slavnostním rituálu dostal nejstarší Bambiřan infarkt, mrtvici, nebo něco stejně náhlého a zhozného, takže slavnostní animálování zůstalo nedokončeno, nebo se prostě nezdařilo. Nejčastějším následkem této nepovedené ceremonie bývala neúplná přeměna. Bohužel přesně toto znevýhodnění si nesl budoucí kandidát na grále, Eláfi.

Při Eláfiho obřadu, který proběhl 26. rudence, v roce počátku Taklamovy vlády, udeřil do starého rituálce blesk, čímž Eláfi získal doživotní handicap. Podle dne jeho narození mu byla přidělena proměňovací podoba jelena, ale jelikož se stal haudanimálem, dal by se nazvat spíše takovým jelením mužem. Jeho spolužáci se mu kvůli tomu při hodinách přeměňování posmívali, ale on si z toho velkou hlavu nedělal. Vzhledem k své osamělosti trávil celé dny přemýšlením nad budoucností. Byl si jist, že až vyroste, stane se z něj bambibarský grál a jeho grálovna ho bude brát takového, jaký je.

Za pár let, když Eláfi dospěl, rozhodl se kandidovat na pozici vládce ostrova. Od dalších haudanimálů, jichž bylo kvůli vysoké úmrtnosti rituálců víc než dost, se zvedla vlna podpory, takže se Eláfi dostal úspěšně přes všechna kola až na konec té zdoluhavé volební kampaně. Blížilo se tradiční závěrečné zesměšnění, jež vymýšleli odpůrci jednoho ze dvou hlavních kandidátů, Eláfi měl být první na řadě.

Pro příznivce protivníka Eláfiho, animála Dubuka, přeměňujícího se na hyenu, byl Eláfi už tak dost komický, a tak si místo jeho zesměšnění zvolili důmyslnou léčku. O tom by však ubohý Eláfi neměl nejmenší tušení, kdyby ho neupozornila Dubukova sestra Gáta. Ta tajně naslouchala poradě Dubukových zastánců, a jelikož Eláfiho milovala, rozhodla se ho varovat. Lest spočívala v tom, že by měl v močálech na posvátném Trapném kameni zatančit tanec Haudadada, který všechny haudanimály ponižuje před ostatními animály. To by bylo zcela

přijatelné, nikoliv však to, co se mělo stát potom. Dubukův gang chtěl Eláfiho shodit do močálu Zapomnění, ze kterého již není cesty zpět.

Když se to Eláfi dozvěděl, nijak zvlášť ho to nepřekvapilo. Dubuka znal již od dětství, a tak podobné spiknutí očekával. Gátě byl však nesmírně vděčný, a jelikož k ní cítil stejné city jako ona k němu, poprosil ji o malou laskavost. Eláfi si nemohl dovolit vzít si na ztrapňovací tanec nic jiného než malou sukénku z banánových slupek, požádal proto Gátu, zdali by mu na zesměšňovací obřad nedonesla jeho bambusový luk s tětivou z těch nejsilnějších vláken a toulec s šípy ostrými jako zuby piraně. Poněvadž láska poutala Gátu silněji k Eláfimu než k jejímu surovému bratrovi, ráda se stala nápomocnou.

Večer před veřejným ponižením připravil Eláfi za dveře svého domu toulec s šípy a svůj nejlepší luk. Ten zdědil po svém zesnulém otci. Také pořádně nakrmil svého spolubydlícího, který se přeměňoval na opici, a z banánových slupek si poté svázal svou sukni. Poté zalehl do postele, ale celou noc oka nezamhouřil, protože bedlivě promýšlel svůj zítřejší plán.

Zesměšňovací ceremoniál začínal časně z rána, ale Eláfi tam byl již před svítáním, aby si mohl pořádně prohlédnout tmavý a pavouky prolezlý terén. Za necelé dvě hodiny se sešel celý ostrov, aby viděl, jak zatančí svůj tanec. Když Eláfi začal nakrucovat v přeměněné podobě své jelení pozadí, spustila se vlna posměchu. Eláfimu však nebylo ani trochu do smíchu. Nikde totiž neviděl Dubukovy kumpány.

Po dokončení Haudadada uslyšel jiný, mnohem pronikavější chechot. Patřil hyenám. Z pevniny se proti němu rozběhla šestice šelem připravených k útoku. Vtom Eláfi zvedl paže. Gáta uviděla tento smluvený signál a shodila mu ze stromu, na který díky své přeměně v kočku vyšplhala, jeho toulec s šípy. Smích najednou utichl. Všichni očekávali, že zanedlouho bude z hyen jen pár zdechlin. Eláfi však udělal věc, která všem vzala vítr z plachet. Na konec svého šípu uvázal konec pavučiny jednoho z giga pavouků. Poté šíp vystřelil s naprostou přesností na protější strom a zručně, již v lidské podobě, přeručkoval po extrémně silném a lepkavém laně do bezpečí. Dubukův gang však takové štěstí neměl. V čele s Eláfiho protivníkem, samotným Dubukem, nestihl zaznamenat Eláfiův útek a jako bezhlavě myslící hyeny vběhli do smrtícího močálu.

Eláfi ale takový konec neplánoval, a jelikož byl dobrosrdečný, uctil jejich památku dlouhým obřadem. A za pár dní již nikdo nesmutnil a konala se veselka, na které se Gáta a Eláfi spojili ve svazek manželský. Poté byl Eláfi Taklamou gorunován grálem, který svou gorunu vsadil na jeho rozložitě paroží.

Jestli se někdy stanete potápěčem, možná narazíte na zatopený kontinent Fabriku s taktéž zatopeným ostrovem Bambibarem, a když budete mít dost kyslíkových bomb, naleznete možná i Eláfiův nezničitelný luk či jeden z jeho ostrých šípů.

TAJEMSTVÍ FAUNA S JELENÍ HLAVOU

Amélie Špinková, 2.B

Pamatuju si na svůj první, druhý... a vlastně na úplně každý sen, co se mi kdy zdál. Možná byste si řekli, že mám velmi dobrou paměť. Ale opravdu to není složité, když se vám zdá pořád jeden a ten samý sen: faun s jelení hlavou na ostrůvku v řece se sklání k několika štěňatům u spadlého stromu. V jeho tváři jde vidět obrovská radost. Ale zvuků výstřelů a hlasů mužů si nepovším. Chtějí štěňata ulovit! To ne! NE! Chci mu pomoci, ale než k nim doběhnu, vše se rozplyne... A já se topím v temnotě. Až do rána...

„Leo!“ ozval se zadýchaný Daniel a nevědomky vytrhnul svou kamarádku z přemýšlení.

„Co?“ zareagovala hned, ale ještě chvíli jí trvalo, než se opravdu dostala do reality. Dan měl propocenou roušku přilepenou na tváře, což nasvědčovalo tomu, že běžel přes celou školu.

„Já-jsem-včera-viděl...“ snažil se popadnout dech jediný člověk, který se Lee nesmál pro její častou zasněnost. Když zjistil, že mluvit zatím nedokáže, posadil se na lavičku a chvíli vydýchoval. Potom spustil: „Pamatuješ si na ten sen, co se ti zdá každou noc?“

„Jasně!“ zazubila se Lea. „Vlastně jsem na něj teď myslela.“

„Včera jsem viděl v lese toho fauna s jelení hlavou!“ vykřikl Dan.

„Kde?!“ napřímila se Lea.

„Když jsem šel...“ CRRRRRRRRRRRR!

Jak už tomu bývá, zvonek ohlašující začátek hodiny zazvonil v nejnevhodnější chvíli. Kamarádi se tedy zvedli a nasupeně vešli do třídy.

Dlouho očekávané zvonění o několik hodin později ohlásilo konec úplně poslední páteční hodiny. Žáci se vyhrnuli ze dveří a křičeli: „Jupí! Víkend! Tak příští týden na on-line hodině!“

Tiše si povídali jen Dan s Leou a snažili se navázat na předchozí rozhovor: „Takže, kde jsi ho viděl?“ špitla Lea.

„V lese, který je u silnice před mým domem,“ odpověděl stejně potichu Dan a ještě dodal: „U toho dubu, na který nám můj táta pověsil houpačku. Jenom jsem šel a najednou se za křovím objevily obrovské parohy. Strachy jsem se nemohl ani pohnout a pak to vešlo na cestu. Leo, vypadal přesně tak, jak jsi mi ho popisovala. A zdálo se, že někoho hledá...“

„No...“ uvažovala Lea, „víkend je dlouhý, v pondělí je ředitelské volno, protože v úterý je státní svátek! To jsou dohromady čtyři dny a jestli...“

„... se má všechno ze snu vyplnit...“ převzal slovo Daniel.

„Musíme ho najít...“ pokračovala rozrušená Lea.

„Protože chtějí chytit ta štěňata!“ dokončil s vážným výrazem Dan.

Potom, co si oba donesli aktovky domů a vzali svačinu s pitím, sešli se u dubu s houpačkou a začali pátrat. Hledali. A hledali. Hledali stopy kopyt, poslouchali okolní zvuky, ale nikde nic.

Trvalo hodně dlouho, než Daniel nějakou stopu našel. A nebyla jedna. Bylo jich mnohem víc. Všechny vedly od dubu směrem k říčce. U jejího kraje se Dan sklonil a zkoumal poslední otisky kopyt.

„Tyhle jsou čerstvé. Nemůžou tady být déle než pět minut. Ale to je divné! Museli bychom ho vidět jít. Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„J-já myslím, ž-že je to už j-jedno,“ vykoktala Lea a ukázala na druhou stranu říčky. To, co tam stálo, se nedalo srovnat s ničím, co kdy děti viděly. Dokonce i Dana, který se s ním už jednou setkal, překvapila velikost tohoto tvora. Dlouhé kozlí nohy, lidský trup a jelení hlava. Obrovské oči vypadaly jako lidské a hluboký pohled byl až hypnotizující. Co chvíli natáhl jelení

faun krk a vyrazil ze sebe něco jako štěk. Opravdu vypadal, že někoho hledá. Když si všiml vyděšených dětí, naprosto klidně k nim zamířil.

„Dobrý den,“ spustil zdvořile, „jmenuji se Anastasios. Potřebuji vaši pomoc. Před lety jsem adoptoval čtyři létající štěňata a až doteď se o ně staral. Místní tým vědců je ale chce ulovit a zkoumat. Odlákali mne od nich, abych je nemohl chránit. Štěňata sice utekla, ale nevím, kde teď jsou.“

A i když děti samým ohromením nic neřikaly, pokračoval: „Ano, Leo, je to přesně to, o čem se ti zdálo. A důvěřuji vám, protože můj rod již po staletí umí rozpoznat dobro a zlo.“

Lee spadla čelist a Daniel na Anastasia vyvalil oči. Ani jeden z nich si nebyl jistý, jestli to chápou.

„Takže ty nevíš, kde teď jsou?“ zopakovala Lea Anastasiova slova.

„Ne, ale ve tvém snu to místo je. Ty si ho pamatuješ, že?“

„Ale jak o něm víš?“ skočil jim do řeči Dan.

Anastasios se usmál a neodpověděl. Nikdo ani nic říkat nemusel, i tak věděli, že si mohou důvěřovat.

Další den ráno vstávali velmi brzy. Lea si pro jistotu na papírek vypsala detaily místa ve snu a celou cestu k říčce si je opakovala.

„Je to zvláštní,“ pomyslela si. „Všechno se jako v pohádce objevuje v ten správný moment...“

„Ahoj!“ ukončili její myšlenky Daniel a Anastasios, kteří už čekali na místě.

Pátrání začalo otázkou, jestli jsou štěňata v blízkém okolí. Anastasios odpověděl, že je to možné, protože nemají ráda cizí prostředí.

„Viděla jsem, jak stojíš na miniaturním ostrůvku v řece,“ přemítala nahlas Lea, přičemž chodila stále dokola. „A pokud vím, v blízkém okolí je jen tahle říčka, u které stojíme. To nám dost usnadňuje hledání.“

„Co tam bylo dál?“ zeptal se Anastasios.

„Štěňata byla u velkého spadlého stromu a v pozadí rostl les.“

Najednou se ozval i Dan: „Ale kolem této říčky je les všude.“

„Tak dnes půjdeme po proudu a když nic nenajdeme, zítra budeme pokračovat proti proudu,“ rozhodla jediná dívka v této podivné partě.

Ale zas tak jednoduché hledání nebylo. V sobotu na nic nenarazili, ačkoliv došli skoro až k městu. V neděli šli proti proudu řeky, ale Dan uklouzl a spadl do vody. Museli jít domů, aby se převlékli. Vrátili se k řece až za tmy, což jim hledání také znesnadnilo. V pondělí došli konečně k prameni, ale štěňata nikde. Už to nebylo tak jednoduché jako v pohádce.

V úterý se Lea opozdila a k říčce dorazila až o půl hodiny později. Na rozdíl od ostatních se tvářila velmi šťastně a natěšeně. Že by vše zase dostávalo pohádkový směr?

„Dnes se mi nezdálo o spadlém stromu,“ oznámila s úsměvem od ucha k uchu. „Zdálo se mi, že jdeme zase po proudu řeky a našli jsme místo, kde se rozdvíjí.“

Na chvíli se odmlčela a stále se doširoka usmívala. Vždycky chtěla zažít nějaké dobrodružství. To se jí teď plnilo a ona to věděla.

Anastasios radostně seskočil z pařezu, na kterém seděl, a vydal se po proudu řeky následován Leou a Danielem.

Za necelou půlhodinu narazili na malý pramínek, dobře ukrytý mezi stromy, oddělující se od hlavního toku řeky. Jak postupně nabíral na síle, zvětšovalo se i napětí třech pátrajících kamarádů. Celkem šli asi hodinu, když najednou Dan vykřikl a Anastasios se rozběhl ke spadlému stromu. Pod ním ležela čtyři ztracená štěňata. Vítala se se svým otcem tak radostně, jak to jen šlo. Skotačila kolem a hrála si. Lea se dlouho usmívala, ale potom zbledla. Jak mohla zapomenout na ty lovce? Jak mohla být tak hloupá? Rozhlížela se ustrašeně

kolem, když se ozvaly stejné hlasy, jako slyšela ve snu. Popadla Daniela za ruku a oba se vrhli ke spadlému stromu.

„Musíme rychle pryč! Ti lovci jsou blízko!“ vyhrkl jeden z nich a v nastalém zmatku se ani nevědělo kdo. Štěňata nejspíš rozuměla lidské řeči, protože se najednou vznesla do vzduchu, připravená rychle letět za skupinou, kamkoli se vydá.

Naneštěstí je díky tomu lovci spatřili. Ozvalo se hlasité „PRÁSK!“ Jedno ze štěňat vyjeklo. Ale trefeno nebylo, jen se leklo.

„Co budeme dělat?“ zeptal se ustrašeně Dan a chytil se za bok, ve kterém ho po tomhle stresu začalo píchat.

„Musíme hlouběji do lesa,“ zasupěl v odpověď Anastasios.

„Neutečeme jim!“ vydechla Lea. „Měli bychom se rozdělit.“

Daniel kývl, zamával Anastasiovi a popřál mu hodně štěstí.

„Vezmu to okruhem zpátky k dubu a ty za mnou potom přijdeš, ano?“ obrátil se ještě na Leu. „A nebojte, ty pistole jsou jen vystřelovací sítě,“ uklidňoval ostatní, když mizel za keřem. Hlasitě dupal, jak se za sebou snažil zanechat co nejvíc stop.

Anastasios a Lea se rozběhli do lesa. Štěňata vzali do náručí, aby je nešlo ve vzduchu vidět. Zastavili se až hluboko v lese a chvíli popadali dech. Nikdo okolo nebyl. Danovi se nejspíš podařilo lovce odlákat.

„Měli byste radši už jít,“ zašeptala Lea.

„Myslím, že máš pravdu,“ odpověděl smutně Anastasios.

... Dan na Leu čekal v pořádku u dubu. Když se dozvěděl, že štěňata s Anastasiem bezpečně utekli, mohl se zbláznit radostí. Až do večera si povídali o všem, co právě zažili. Lovci skočili na Danielovu léčku a odešli na druhou stranu k městu.

Už na druhý den na sebe kamarádi na on-line hodině mávali jako všichni ostatní a tvářili se naprosto normálně.

S hlubokou lítostí v srdci vám oznamujeme, že nás navždy opustil náš bratr, otec, strýc, dědeček, tchán, bratranec, partner a přítel

Někdo Jiný.

Během jeho života málokdo postřehl, že je mezi námi. Ale on stál vždy při nás. Trpělivý, nápomocný, ochotný, vždy připraven pomoci a zasáhnout. Vykonával vše, na co kdokoliv z nás nestačil. Člověk by si dokonce mýsl, že jeho schopnost zvládnout veškeré úkoly, které na něj lidé naložili, je až nadpřirozená. Ale on je vždy plnil v tichosti a s pokorou, takže výsledky jeho práce byly vidět teprve tehdy, až se nenápadně, nikým nepostřehnout, z místa vytratil. Nevíme, jestli ho někdy lidé vůbec viděli. Neví se ani, jak vypadala jeho tvář. Je ale s podivem, že každý velmi rychle zaznamenal, že Někdo již nepatří do našeho světa.

Zevrubně jsem se vyptávala lidí, kteří mi nezávisle na sobě podali zprávu o Jiného úmrtí. První byla skupinka studentů jednoho ostravského gymnázia. Měli společně vypracovat projekt o historii filozofie a jako obvykle se spoléhali na svého nenápadného pomocníka, Někoho Jiného. Jiný byl skutečně dobrosrdečný muž a vždy těmto chlapcům, a nejen jim, s podobnými projekty tajně vypomáhal. Před týdnem ale byla situace jiná. Hoši čekali, že jim Někdo Jiný opět s jejich projektem pomůže. Čekali dva dny, týden, ale pořád nic. Tou dobou už Někdo Jiný obvykle splnil alespoň polovinu zadání. Bylo zcela zřejmé, že Někdo umřel.

Den po rozhovoru s chlapci mi do schránky přistál nepodepsaný dopis. Nebyla na něm ani zpáteční adresa. Když jsem si ho ale vzala na světlo, poznala jsem, že byl načmáraný ve spěchu a že si pisatel ani neověřil, jaký papír to v rychlosti popadl. Uvnitř se paprsky líně převalovaly přes vodoznak s Velkým státním znakem České republiky. „Někdo Jiný umřel!“ křičel na mě první řádek. „Téměř celý rok řešíme s kolegy složitou epidemiologickou situaci. Už dávno tu měl být Někdo Jiný a pomoci nám!“ Další řádky obsahovaly již jen nepřehlednou zmiň nadávek a stížností na Někoho Jiného.

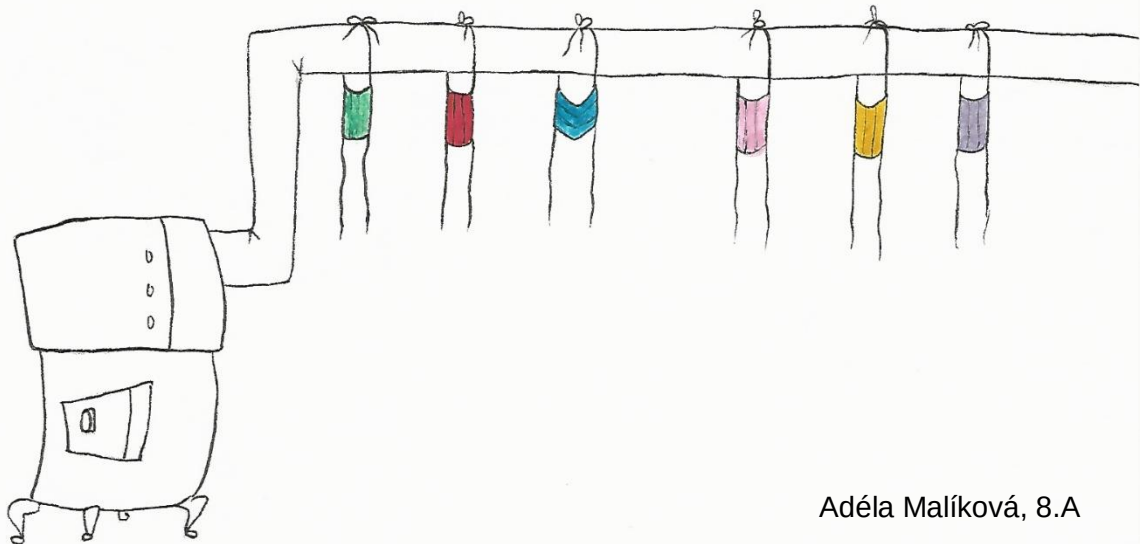
Dopis z Úřadu vlády se však mýlil. Někdo Jiný byl člověk, který by zasluhoval nejvyšší pocty. Nyní se ovšem musíme složitě a bolestně vyrovnávat s jeho ztrátou. Co to pro nás ale znamená? Přiznejme si otevřeně, že nikdo z nás nikdy Někoho Jiného na vlastní oči neviděl. Ale přesto se nás uvnitř něco hluboce dotklo, když nás opustil. Tuším, co to bylo...

Jeden učený člověk pronesl, že když už se na východním pobřeží Ameriky majestátně tyčí socha Svobody, měli by lidé na západním pobřeží vystavět sochu Zodpovědnosti. A to je to neustávající, vtíravé nutkání, které se nám usadilo v duši po smrti Někoho Jiného. Zodpovědnost. Protože tu už si neseme na svých bedrech sami. Už za nás Někdo Jiný nic neudělá.

A LITTLE CORONA POETRY

Hana Kajzarová, 2.C

Zůstávám doma,
dívám se ven.
Pořád a sama,
den jako den.
Nápadů v hlavě mám,
co je to platné...
Na konec vyčkávám,
už je to špatné.
Chci vidět blízké
a létat k nebesům,
naděje nízké,
vedou mě k otřesům.
Ale hlavu vzhůru!!!
Skončí to jednou,
zase budeme veselí,
s myšlenkou světlou,
že jen chvíli jsme trpěli.

Adéla Malíková, 8.A

22:22

Veronika Valková, 8.B

Sedím pohodlně v posteli, sluchátka hezky v uších a mou jedinou starostí je to, že mám zítra na 9 online class z bussines english. Což znamená jediné. Musím vstávat v OSM TŘICET PROSÍM PĚKNĚ. Ještě před několika týdny bych si ani nepomyslela, že si budu stěžovat na to, že musím vylézt z postele UŽ v půl deváté. Ano, čtete správně. Já vím, já vím. Nechce se tomu věřit, ale je tomu bohužel tak.

Myslím, že můžu mluvit za všechny, když řeknu že tuto situaci jsem opravdu nepředvídala a nikdy mě ani nenapadlo, že se to může vůbec stát. Všichni, nebo teda velká většina z nás, abych náhodou někoho nepohoršila, jsme se při oznámení toho, že nepůjdeme do školy radovali. Já si moc dobře pamatuju ten den.

Šla jsem to odpoledne pěkně do práce a tam jsem při příchodu řekla „Hej, jestli chcete někdo vzít nějakou směnu, tak říkejte, asi nepůjdu nějakou dobu do školy.“ Člověk by čekal, že alespoň vydělá nějaké peníze na to letní cestování, ale jokes on me. O pár dní později mi zavřeli práci a pár dní na to oznámili, že žádné cestování mimo republiku neexistuje. Double shot. Mé letní sny šly do háje. Zní to hrozně, když si tu stěžuju na takové maličkosti. Víím, že jsou rodiny, které řeší mnohem větší problémy, ale cut me some slack here. Je mi 18, jsem na střední a moje poslední léto, kdy nemusím řešit nástup na výšku a stěhování, je v háji.

Karanténu máme již 5. týdnem, pokud dobře počítám. Nějaký denní rytmus neexistuje. Pokud ráno není nějaká ta online hodinka nebo testík, tak spím klidně až do oběda. Nejsem líná, ale uvažuji ekonomicky. Pokud vstanu až na oběd, tak ušetřím za snídani. Takže je to vlastně logické a cenově výhodné.

No dobrá tedy, pojďme si to sesumírovat. Karanténa má svá pro a proti. Nemůžeme vídat své blízké tak, jak bychom chtěli. Nemůžeme do školy. Nevěřila bych, že to někdy řeknu, ale chybí mi má druhá lavice v prostřední řadě v učebně číslo 1. Na druhou stranu po několika letech snad nikdo z nás netrpí nedostatkem spánku. Můžeme koukat na seriály a filmy, času je na to dostatek. Číst knihy, které se nevztahují k povinné četbě či maturitě (netýká se maturantů). Není to volno v pravém slova smyslu, jelikož školní povinnosti se nás stále týkají, což nám každodenně připomíná Google classroom nebo třídní mail, ale má to k němu alespoň vzdáleně blízko. Všechno má dvě strany mince. Otázkou zůstává, zda vidíme sklenici z poloviny prázdnou nebo z poloviny plnou, a o tom si už musíte rozhodnout sami.

Samota

Anonymní

Přede mnou se rozkládá dlouhé, nekonečné pole. Tak dlouhé, že v té tmě ani nedohlédnu na jeho konec. Ve dne by bylo svítilo zlatou barvou – to klasy obilí odrážejí paprsky slunce. Bylo by zde slyšet bzučení včel hledajících nektar, třepotání křídel motýlů, kteří se zrovna vylíhli z kukel i pískání a šelestění myších rodin, které se vydávají na cestu za zrnky popadanými na zemi v tomto jejich teritoriu.

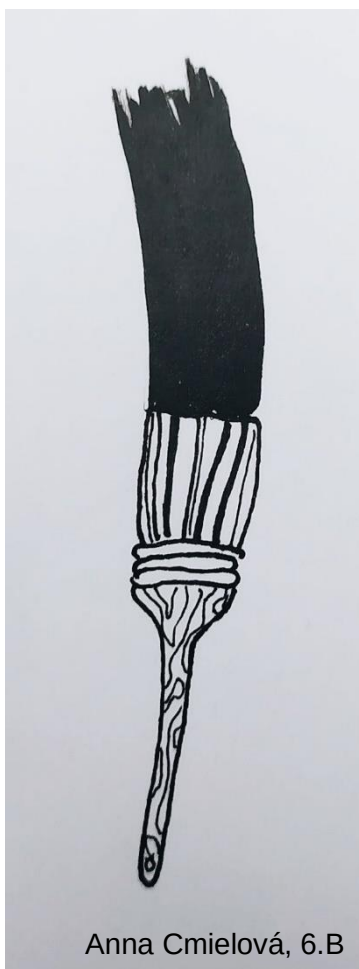
V noci je zde ale klid. Namísto různobarevných zvuků slyším obilné klasy šelestící v závanu větru. Jen z lesa za mnou lze zachytit houkání sovy a jakési duté zvuky. Teplota klesne pouze tak, aby bylo příjemné si právě tady a teď užívat těchto chvil. Ve vzduchu se line pohodová vůně přírody. Ta je namíchána těmi nejlepšími alchymisty světa: stromy začnou vůní dřeva, lesní jahody pokračují jejich sladkou přísadou, klasy přitakají vůní souhry a píle a zakončí to živočichové pocity života a poklidného spánku. V dálce vidím tři stromy, které se majestátně tyčí nad horizont. Pohupují se sebraně sem a tam a člověk má až pocit, že se za chvíli musí vyvrátit.

Když vzhlednu směrem k temnému nebi, uvědomím si, že se přímo nade mnou skýtá něco krásného: na obloze svítí a bliká tisíce hvězdíček. Tu a tam některá cestuje oblohou, lidé pak říkají, že spadla. V jejich centru jim pevnou rukou vládne veliký a jasný kulatý měsíc. Všechny je bedlivě sleduje a každou noc je počítá, jestli mu nějaká nechybí. Vznáší se mezi nimi ale dočista sám. Je tam tak osamocený, že mám až pocit, že to máme vlastně společné. Až přijde den a po obloze se rozleje červená ranní nádhery, měsíček uteče. Místo něj mi ale opět budou dělat společnost všichni živočichové této louky.

... na chodbě říkali, že i jaro
je protivně zastydle
a koberce s vysokým chlupem
pod nohama chladnější.
Stěny že potřebují vymalovat
dřív a rázněji.
Dveře že zapadají natvrdo
a klíče zpupně drhnou,
což je přece k smíchu.

Jenže přejde pár týdnů
a u zadního vchodu
načapali chlapa.
Na výtah chtěl starou štětkou
cákat vápnem kříž.

/Frank poeta, léto 2020/

Anna Cmielová, 6.B

SOUSEDSKÉ HLEDISKO

Hana Kajzarová, 2.C

Lidem, kteří se mě ptají na novinky z vesnice, odpovídám, že se na Prajzské nic neděje. Přesvědčení nad přesvědčením. Před pár dny mě však jisté okolnosti bohužel vyvedly z tohoto brutálního omylu. V závěru jsem dokonce musela změnit svůj názor od základů...

Bylo krásného pozdního odpoledne. Slunce začalo pozvolna zapadat, rozkvetlý šeřík svou intenzivní vůní o sobě dával vědět a řvoucí ptáci společně s naší andulkou dělali hlavní hlas k mému otřesnému klavírnímu doprovodu. Hotová idylka. Vůbec mě nenapadlo, stejně jako mnoho dalších, že by mohlo dojít k podstatnému převratu. Klasická modelová situace. Náhody i nehody holt přicházejí bez sebemenšího ohlášení... Znenadání zazvonil matčin telefon. Nic neobvyklého, rutinní záležitost – mamce prostě pořád někdo volal. Sousedské vztahy fungují na vesnicích všelijak. Občas zdánlivě připomínají všechny tři díly Babovřesk najednou a někdy zase přátelství na celý život. Tento případ bych každopádně označila za typický příklad druhé varianty. Když uviděla, že jí volá naše sousedka, v příjemné náladě zvedla hovor, jenže... Tři sekundy přechýlily její úsměv nejbližší na Mars. S hrůzou v očích cosi zavolala na otce, který okamžitě vyběhl do protější ulice. Na dálku jsem jí nerozuměla, avšak dle otcovy nasazené rychlosti jsem okamžitě pochopila, že to pravděpodobně nebude nic banálního. Přestala jsem hrát na klavír, andulka kupodivu také zmlkla, narozdíl od zbytku ptačího sboru. "Co se stalo?" zeptala jsem se opatrně kolemjdoucího bratra. "Někdo prý spadl do studny..." odpověděl zaraženě. Pár podobných historek jsem poslouchala jako malá skoro neustále, nejspíš pro výstrahu (teta měla zahradní jezírko). Vždycky mi však vypravování babiček i známých připadalo jen jako šílená pohádka. Všechny jejich příběhy totiž končily stejně, že se tonoucí dítě samozřejmě utopil! Najednou se ovšem pohádka proměnila skoro v doslovnou realitu...

O přesných detailech kritických minut jsem se dozvěděla až pozdě večer, ale téměř od zdroje. Na protější ulici se totiž každoročně hrála noční schovka s dlouholetou tradicí skrz všechny okolní zahrady, což bylo možná skrytým důvodem, proč se v těchto místech Prajzské nevyskytovaly ploty. O samotnou hru nikdy příliš nešlo, jednalo se pouze o pracovní název, jak jinak totiž vysvětlit, že i malé, relativně opravdu malé, děti pobíhaly v deset večer po venku docela samy. Využili jsme této záminky i tentokrát, takže po setmění jsme se sešli na smluveném místě jako obvykle. Živým vysvětlováním mě zahrnul hlavní iniciátor shromáždění vlastně hned po příchodu. Do studny spadla přítelkyně jeho bratra. Když zalévala zahradu, stoupla na víko a následoval dlouhý pět a půl metrový pád až na dno... Rozdílem mezi tímto vskutku nečekaným zážitkem a katastrofickými historkami z dětství je, že všechno nakonec dobře dopadlo. Důležité je tedy zmínit, že nešťastnice přežila, a dokonce bez následků. Před pár dny totiž po dlouhé době sucha poměrně pršelo, takže jí voda přibrzdila a zároveň jí nebylo tolik, aby se utopila. Verča skončila díkybohu jen s odřenými lokty a novou zkušeností. Myslím, že zahradu ještě dlouho zalévat nebude...

Když jsem později uvažovala, uvědomila jsem si, že úhel pohledu udělá skutečně hodně. Stále můžu klidně dál tvrdit, že se na Prajzské nic neděje, protože ze stavebního nebo kulturního hlediska defacto opravdu ne. Jenže existují i jiná hlediska... a třeba ze sousedského se něco děje vlastně neustále!

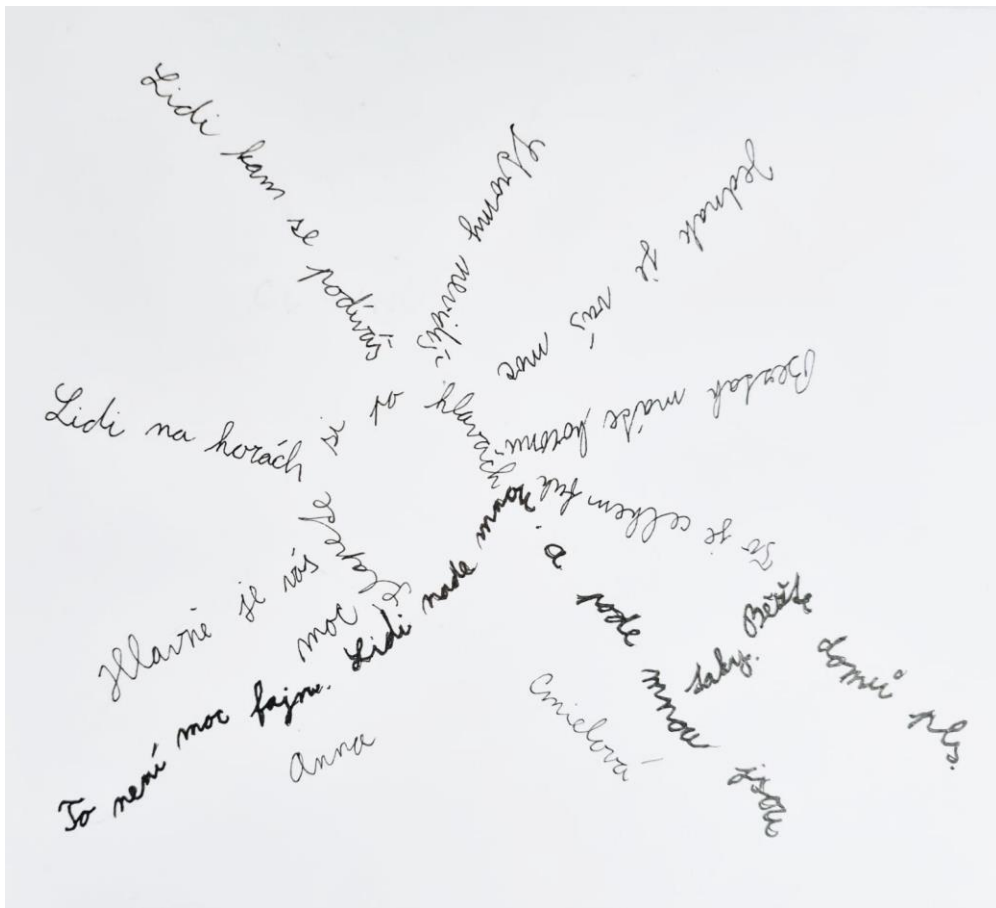

Anna Cmielová, 6.B

Veronika Trčková, 4.C

Jsem
opravdu
unavená

Anna Cmielová, 6.B

NÁRAMKY PŘÁTELSTVÍ-

Amélie Špinková, 2.B

Určitě spousta lidí o nich slyšela. Možná jste si je chtěli i vyrobit, ale neměli jste čas hledat návod. My jsme s kamarádkou čas měli a já od té doby pletu různé náramky skoro pořád. Některé se sice zdají být složité, ale když tomu přijdete na kloub, tak je to jednodušší, než byste řekli. Navíc se náramky hodí jako dárek, jak mezi kamarády, tak i pro známé nebo rodinu.

Jak už asi tušíte, v tomto článku vám ukážu návod na jeden náramek. Na výrobu budete potřebovat: bavlnky, nůžky, izolepu a samozřejmě trpělivost 😊.

Tomuto náramku říkám kruhový a dá se udělat od tří do sedmi bavlnek. Já jsem si pro tento návod vybrala čtyři barvy: šedou,

modrou, světle zelenou a tmavě zelenou (dále jen t. zelená). Od každé barvy jsem si ustříhla 160 cm, přehnula je společně napůl a udělala takovýto uzlík (obrázek 1).

Poté jsem si vše přilepila izolepou, aby se mi pletlo lépe. Pokud už máte uzlík připevněný, vymyslete si pořadí barev. Já začnu t. zelenou. Napoprvé je jedno, kterou ze dvou stejných barev vyberete, ale poté je nejlepší je vždy střídat, aby byly zhruba stejně dlouhé. Poté s každou barvou uděláte zhruba 10 těchto oček (obrázek 2).

Po několika očekách by se vám měla vytvořit z uzlíků hezká spirála. U každé barvy tedy udělejte 10 oček a vyměřte barvu. Až bude náramek dost dlouhý, udělejte na konci dva copánky s uzlíkem na konci, kterými se náramek bude uzavírat.

Doufám, že vám tento návod pomohl a že to bylo aspoň trochu pochopitelné 😊.

Obrázek 1

Obrázek 2

MĚLI BYSME UMĚT ČESKY

Magdaléna Ostárková, 8.A

Mnoho lidí, zejména ze starší generace, si dnes myslí, že mladí lidé neumí mluvit česky. Tvrdí, že z našeho krásného jazyka se postupem času vytrácí šmrnc, lidé čím dál tím více používají slova přejatá z jiných jazyků, zejména tedy anglicismy. A ta starší generace jim pak nerozumí.

To jsem tak jednou brouzdala po internetu a narazila na příspěvek od pána, který se rozčiloval nad tím, že jeho syn používá v češtině až příliš výrazů z angličtiny. Stálo v něm:

“Musím si vám lidi poztěžovat. Kam jen to ten svět spjeje. Tak ti naši obrozenci bojovali za obnovu českého jazyka, aby to ti mladí dnes zahodily. Ten můj synek mi dneska povídal o těch internetech, a já mu nerozuměl snad jediné slovo. To bylo samé “tady klikneš a jsi onlajn, tu to musíš aploudovat, tady dáš srč..” Nedávalo my to smysl, tak sem to po chvíli vzdal. Kdyby mi to vysvětlil hezky česky, třeba bych se s tím počítačem i naučil. Ale takhle teda ne. Měli bysme mi, ti staří, ty mladé naučit, jak se mluví česky!”

Nikdy jsem nepřemýšlela nad četností cizích slov používaných mladými. Ten příspěvek byl jako probouzející facka. Do té doby jsem si ani neuvědomila, kolik hrubek se dá napsat v pár českých větách. Kdyby jen se mladá generace naučila pořádně česky, škoda jen, že je spisovné češtině nemá moc kdo učit.

Anna Cmielová, 6.B

KDO SE PODÍLEL NA VZNIKU ČASOPISU

Stálá redakce:

Hana Kajzarová

Karolína Mihulová

Tomáš Frost

Martin Cmiel

Šéfreditorky:

Anna Cmielová

Adéla Malíková

Šéfredaktorka:

Magdaléna Ostárková

Garant:

Lukáš Bárta

Milí čtenáři,

pokud čtete tento text, znamená to, že jste časopis, který držíte v ruce, dočetli až do konce. Velice vám děkuji za přízeň, a za věrnost tomuto jedinečnému občasníku. Opravdu si vážím každého z vás. Široko daleko se nenajde nic tak zvláštního, tajemného, kouzelného a prapodivného, jako právě tento časopis. Bez vás by ale nikdy nemohl vzniknout. Nebo беру zpět – vzniknout by možná mohl, ale tak rychle, jak by vznikl, tak by také zmizel. Díky vám vzniká prostor pro začínající umělce a tvořivce.

Děkuji také všem přispěvatelům, kteří svými skvosty zkrášlují jeho stránky a čtenářům přinášejí stále nové a inspirativní texty, kresby, fotky... Zkrátka vše. Nikdy mě nepřestane překvapovat, kolik jste toho schopní vymyslet a vytvořit.

Velké díky patří celé redakci a editorům, kteří odvádějí skvělou práci. Nesmím zapomenout na našeho garanta Lukáše Bártu, bez kterého by časopis nevznikl a nikdy nemohl fungovat.

Velmi si vážím příležitosti, která se mi díky Bojleru dostala. Bohužel je ale na čase se rozloučit a šéfredaktorské žezlo předat dál. Bylo mi ctí. Zachovejte Bojleru svou přízeň a věrnost. On se vám za to odmění.

Bojler tady byl, je a bude vždy pro vás. Proto stále posílejte své příspěvky, čtěte jej a pokud chcete, přidejte se do redaktorské rodiny. Dveře jsou vždy otevřeny.

Přeji vám jen to nejlepší a hodně inspirace k tvoření (nezapomeňte, prázdniny jsou dlouhé a Bojler na vaše příspěvky bude čekat už v září, tak tvořte).

Užijte si prázdniny a na shledanou s novou šéfredaktorkou, ale stále stejným Bojlerem v září!

Šéfredaktorka Magda

HAVE YOU SEEN THIS WIZARD?

redaktor

TATO OSOBA JE VELICE
NEBEZPEČNÁ

Pohybuje se po chodbách Gyohavlu a vyžaduje od studentů příspěvky do Bojleru
V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ SE JI NEPOKOUŠEJTE ZADRŽET
Jako ochranu před tímto redaktorem doporučujeme pravidelně přispívat